

Ukrainian Orthodox Church of Canada Українська Православна Церква в Канаді L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

Неділя М'ясопусна

Meat-Fare Sunday

**Dimanche de l'Abstinence
de la Viande**

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ
ikutash@gmail.com

ЗДИВОВАНІ ВИРОКОМ (Неділя М'ясопусна)

У цю перед-останню неділі перед Великим Постом, яка називається М'ясопусною Неділею, тому що дисципліна Посту вимагає від нас, щоб ми припинити їсти м'ясо після сьогоднішнього дня, вчення у Євангелії подає нам Притчу Христа про Страшний Суд (Матвія 25: 3-46). Ми чуємо про те, що основою для цього суду це - просто співчуття до наших ближніх. Ми судимі по тому що ми робимо, - чи не робимо - для інших. Це - звичайні речі, такі як нагодування голодних та гостинність. Це - справи прості, але вони вимагають уваги до потреб інших людей. Холодна байдужість, настільки характерна для багатьох, мабуть, квиток у пекло. Воно ж не мало б так бути на думку деяких прихильників релігії, які наполягають, що ключем до спасіння є правильна віра – переважно та, яку вони ж самі сповідують. Але Ісус каже, що це те, що ми робимо, а не те, що ми сповідуємо, що визначає нашу вічну долю. Він також показує нам у Притчі, що як блаженний так і проклятий, як видається, в рівній мірі здивовані вироком даного Сином Людським. "Коли ж ми робили (або не робили) те, про що Ти говориш?"

У цьому ж учення для нас. Вони вказує на те, що благословенні й не думали про отримання будь-яких заслуг за свої доброзичливі діла. Іншими словами, вони зробили правильне, просто тому, що це було - правильно, а не тому, що хтось чогось споглядав за цим. А Хтось таки цікавився. Прокляті, з іншого боку, можливо, були дуже тим чи хтось їх за це відзначить. Вони займалися тим, що чинили, тому що вони очікували отримати щось із того. Вони не годувати голодних або і не гостили незнайомих, бо від цього не було нічого відразу приємного для них. Якби вони вірили, що Бог пильнує і відзначить осточно їхні дії, то вони мабуть діяли б по-іншому, тому що вони мали б за це щось отримати. А потім стало вже занадто пізно. Час для отримання заслуг закінчився.

Ця Притча показує нам, що ми мусимо перетворитися - ми маємо стати свого роду геройськими особами - таким, що роблять правильні речі, навіть не задумуючися над тим. Це означає, що ми маємо стати настільки співзвучні з Богом, що сама наша природа дихатиме співчуттям, яке є відображенням Божественного. Віра ж має свою роль у цьому. Ми повинні вірити, що Бог - Творець світу, і що правильний спосіб життя, це виявляти співчуття. Тверда віра (яка завжди переносить іспити життя у цьому світі) в те, що правильно жити це – жити так, як навчав і втілював Своїм життям Ісус, поступово й приведе нас до перетворення, яке необхідне для того, щоб жити з Богом наївки. Коли ж це буде відбуватися, то ми буде все менше й менше цікавитися достоїнствами та нагородами. Нагороди прийдуть, як несподіванки, радше ніж те, чого ми очікуємо.

Час посту це - час для дивитися на Христа, прагнучи наслідувати Його нашіми ділами та словами. Це час на те, щоб робити добрі справи, навіть якщо вони не приносять жодну користь нам, та нам навіть здається, що вимагають вони в нас занадто багато часу та енергії. Це час забувати про те, щоб нас цінували за те, що ми робимо, а щоб просто ми цінували Того, Хто завжди діє саме так. Ну ж подумаймо про все те, що Бог постійно дає людям, які не дбають про Нього та навіть вороже ставляться до Нього. Замість подяки, Він отримує мовчання, а замість похвали, богохульство. Тим не менш, Він і надалі продовжує годувати, одягати, піклуватися. Чи можемо й ми бути такими? Ану ж можемо таки спробувати це.

SURPRISED BY THE VERDICT

(Meat-Fare Sunday)

On this second-to-last Sunday before Lent, called Meat-Fare Sunday, since Lenten discipline calls on us to stop eating meat as of today, the Gospel lesson gives Christ's Parable about the Last Judgement (Matthew 25:31-46). We hear the basis for the

SURPRIS PAR LE JUGEMENT

(Dimanche de l'Abstinence de la Viande)

Sur cet avant-dernier dimanche avant le Carême, appelé Dimanche de l'Abstinence de la Viande (parfois Dimanche Carnaval), puisque la discipline du Carême nous invite à arrêter de manger de la viande à partir

judgement and it is simply compassion for our fellow human beings. We are judged by the things we do – or do not do – for others. They are ordinary things such as feeding the hungry and being hospitable. Simple things they are, but they require alertness to the needs of others. Callous unconcern, so typical of many, appears to be the ticket to hell. That should not be the case, according to some adherents of religion, who insist that the key to salvation is correct belief – invariably the sort that they themselves profess. Yet Jesus says it is what we do, not what we profess, that determines our eternal destiny. He also shows us that both the blessed and the damned appear to be equally surprised by the verdict given by the Son of Man. “When did we do (or not do) what You say?” they ask.

This surprise holds a message for us. It shows that the blessed were not thinking of getting any merit for their benevolent actions. In other words, they did right simply because it was right, not because someone was looking. And Someone was looking. The damned, on the other hand, may have been excessively concerned with merit. They were busy doing the things for which they could get something. They didn't feed the hungry or receive strangers, because there was nothing immediately gratifying to it. Had they believed that God was looking and noting their actions, they might have acted differently, because they would have stood to gain something. But then it was too late. The time for obtaining merits was over.

d'aujourd'hui, la leçon Evangile donne la Parabole du Christ sur le Jugement Dernier (Matthieu 25: 31-46). Nous entendons la base pour ce jugement et c'est tout simplement de la compassion pour nos frères et sœurs humains. Nous sommes jugés par les choses que nous faisons - ou ne faisons pas - pour les autres. Ce sont des choses ordinaires: telles que nourrir les affamés et d'être accueillant. Des choses simples qu'ils sont, mais ils exigent la vigilance aux besoins des autres. Une indifférence froide, si typique de beaucoup, semble être le billet pour l'enfer. Cela ne devrait pas être le cas, selon certains adeptes de la religion, qui insistent que la clé du salut est la croyance correcte - invariablement le genre qu'ils se professent eux-mêmes. Mais Jésus dit que c'est ce que nous faisons, pas ce que nous professons, qui déterminera notre destin éternel. Il nous montre également que le bienheureux Il nous montre également que le bienheureux et les damnés semblent être tout aussi surpris par le jugement rendu par le Fils de l'homme. "Quand avons-nous fait (ou ne pas faits) ce que Tu dis?" demandent-ils.

Cette surprise porte un message pour nous. Elle montre que les bienheureux ne pensaient pas obtenir aucun mérite pour leurs actions bénévoles. En d'autres termes, ils ont fait le bien tout simplement parce qu'il avait raison d'en agir, et non pas parce que quelqu'un les a observés. Et en effet Quelqu'un les a observés. Les damnés, d'autre part, ont peut-être été trop préoccupés par le mérite. Ils étaient occupés à faire les choses pour lesquelles ils pourraient obtenir

This Parable shows us that we need to be transformed – we need to become the sort of heroic souls that do the right thing without giving it much thought. This means that we become so in tune with God, that our very nature breathes the compassion that is a reflection of the Divine. Belief does have a part to play in this. We need to believe that God is the Creator of the world, and that the right way to live is the way of compassion. A firm belief (which is always tested by life in this world) that the way to live the way that Jesus taught and embodied, will gradually bring about in us the transformation required to live with God forever. As this happens, we will be less and less concerned with merits and rewards. Rewards will come as a surprise, rather than as an entitlement.

The time of Lent is the time for looking to Christ and striving to imitate Him in the way we act and speak. It is a time to do good works, even if they don't appeal to us and appear to take too much time and energy from us. It is a time to forget about being appreciated for the things we do, and simply appreciate the One Who always acts in just such a fashion. Just think of all the things God continually gives people who don't care for Him and are even hostile to Him. Instead of thanks, He gets a cold shoulder, and instead of praise, blasphemy. Yet He goes on feeding, clothing, providing. Can we be like that? We can try.

quelque chose. Ils n'ont pas nourri les affamés ou reçu des étrangers, parce qu'il n'y en avait rien de gratifiant immédiatement pour eux. Avaient-ils croyaient que Dieu les a observés en notant leurs actions, ils auraient pu agir différemment, parce qu'ils auraient l'expectation de gagner quelque chose. Mais il était trop tard. Le délai d'obtention de mérites était terminé.

Cette parabole nous montre que nous devons être transformés. Nous devons devenir le genre d'âmes héroïques qui font la bonne chose sans en donner beaucoup de pensée. Cela signifie que nous devenons tellement en harmonie avec Dieu, que notre nature même respire la compassion qui est le reflet du Divin. La croyance a un rôle à jouer dans ce domaine. Nous devons croire que Dieu est le Créateur du monde, et que la bonne façon de vivre ici, c'est la voie de la compassion. Une croyance ferme (qui est toujours testée par la vie dans ce monde) que la façon de vivre de la manière que Jésus a enseignée et incarnée apportera peu à peu en nous la transformation nécessaire pour vivre avec Dieu pour toujours. Comme cela se produit, nous serons de moins en moins concernés par des mérites et des récompenses. Les récompenses seront une surprise, plutôt que comme un droit.

Le temps du Carême est le temps pour regarder au Christ en nous efforçant de L'imiter dans la façon dont nous agissons et parlons. C'est un temps de faire de bonnes œuvres, même si elles ne sont pas plaisantes pour nous et semblent même à

demander trop de temps et d'énergie de notre côté. C'est un temps d'oublier d'être apprécié pour les choses que nous faisons, et tout simplement apprécier Celui Qui agit toujours dans un tel mode. Il suffit de penser à toutes les choses que Dieu donne sans cesse aux gens qui ne se soucient pas pour Lui et sont même hostiles à Lui. Au lieu de remerciement, Il obtient une épaule froide, et au lieu de louange, le blasphème. Pourtant, Il continue à nourrir, vêtir, donner. Pouvons-nous être comme ça? Nous pouvons en essayer.